

ЗАВЕРШУЄТЬСЯ ПІДГОТОВА КОНВЕНЦІЇ УАКР

Глен Спей, Н.Й. (Р.Б.). — Програма Конвенції Української Американської Координаційної Ради, що відбудеться 20-22-го жовтня ц.р., у Філадельфії, Па., та ряд інших актуальних справ були предметом нарад Екзекутиву УАКР, що відбулися тут на Оселі УБСоюзу «Верховина», в суботу, 29-го липня в поплудневих годинах.

Про підготовку Конвенції звітував голова Крайової Ради і Організаційно-програмової комісії Конвенції д-р Богдан Шибунчак. На Конвенції доповідатимуть Микола Руденко, а по-англійськи д-р Березовський з Дітройту. Під час полуденку слово матиме голова УБСоюзу Іван Олексин, а під час бенкету д-р Джеймс Мейс, голова Конгресової комісії дослідження причин і наслідків голоду в Україні, про працю цієї комісії.

Дам'ян Діжницький, директор канцелярії УАКР, поінформовав, що канцелярія розіслала відділам статут для есентуальних поправок і зауважень, підготував формуляри, друки, стажки (дар УНС), нотатники і ручки (дар УБС).

У мистецькій програмі під час бенкету виступила родина Крисів, віртуоз-скрипаль Олег із синями і дружиною, яка є акомпаньєркою при фортепіані та Оля Кириченко-Шуган, декламатор.

Евген Стахів звітував про підготовку відзначення 175-річчя народити Т. Шевченка і 25-річчя побудови пам'ятника Т. Шевченкові у Вашингтоні 8-го жовтня 1989 року. В програмі святкування, що відбудеться під протекторатом НТШ, УАКР і УАКР імпреза під пам'ятником Т. Шевченкові і концерт.

Роман Данилюк, скарбник, звітував про господарку і фінансовий стан. Пожертви на УАГФонд напливають нормально, при чому зареєстровано останнім часом 356 нових платників УАГФонду.

Голова д-р Іван Фліс поінформовав, що 30-го червня отримав листа з датою 22-го червня ц.р. від Конференції Безсторонніх Організацій відносно продовження переговорів для створення однієї централі. Після прочитання листа рішення передати його під розгляд і вирішення Конвенції УАКР і про це повідомити Президію Конференції Безсторонніх Організацій. Він особисто запросив д-ра Дж. Мейса у зустрічі з ним у Вашингтоні, на бенкет під час Конвенції.

Бюро Українського Народного Союзу у Вашингтоні багато причинилося до успіху в справі законопроекту ч. 2022 відносно вітків

Засновано Британську Групу УГС

Лондон (УПА). — У п'ятницю, 4-го серпня ц.р. Британська Група Української Гельсінкської Спільки мала перше зібрання в Лондоні. Левко Лук'яненко, сучасний голова Виконавчого Комітету УГСпільки, який недавно побував у Британії на запрошення Лондонського університету, оформив тутешню філію, призначивши до її виконавчого комітету сім осіб. Головою Британської Групи став Микола Шарігін, колишній політв'язень (10 років) в СРСР, скарбник — Петро Шутак, пресовий референт — д-р Степан Кривавий. Секретар буде визначений вкотре.

Британська Група УГСпільки, подібно як УГСпілька в Україні, займає неавтарну позицію супроти еміграційних та британських політичних партій і ладна з ними співпрацювати.

УГСпілька була утворена в Україні в березні 1988 року, як продовження Української Гельсінкської Групи, що постанала 1976 року, але була пізніше знищена репресіями. Сьогодні УГСпілька є найбільшою неформальною групою в Україні, маючи понад 1,000 членів у кожній області. Декларація принципів і статут УГСпільки були опубліковані в липні 1988 року. Вони охоплюють різні аспекти українського суспільства в ділянках культурній, економічній, соціально-політичній та інтернаціональній. УГСпілька видає журнал «Український Вісник», за редакцією Вячеслава Чорновола. Також видає значну кількість бюлетенів та інформаційних листків.

УГСпілька змагає за радикальну демократизацію суспільства, яка включає багатопартійну систему у перетворенні СРСР в конфедерацію суверенних республік, як етап

Відбувся з'їзд пасторів Євангельсько-Баптистського братства

Елмгирет, Ілл. — Від 16-го до 24-го липня на українській біблійній оселі в Пітерборо, Канада, відбувався 9-ий з'їзд пасторів і членства Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства у вільному світі. Гасло з'їзду, «Христос — усе та в усьому» було взят з послання ап. Павла до Колоссян 3:11, де Слово Боже, звеличуючи Христа, говорить: «Але все та в усьому Христос». Пісню з'їзду був псалом із «Відродження» — «Христос — мета й надія від стародавніх літ, людей відвічна мрія, життя і сила, й цит'.

На протязі вісьмох днів пастори викладали христологію — семінари про Христа в П'ятикнижжі, в історичних книгах, в поетичних книгах, у великих і малих пророках, у книгах Нового Заповіту та в Об'явленні. Семінари відбувалися під проводом баптистського теолога пастора Володимира Домашовича.

Викладачами й проповідниками були пастори з США, Канади, України (Львова й Ковеля) та Польщі. Пресвітер баптистської церкви в Бидгощі, пастор Леонід Янюк, дуже величю змалював Христа у соборних посланнях і показав, як у сімох соборних посланнях апостоли, з надхнення Духа Святого, підкреслювали божественність Ісуса Христа.

На з'їзді співали три хори — хор української баптистської церкви в Торонто під орудою диригента Андрія Теслюка, хор молоді, під керівництвом Наді Тимців і жіночий хор.

Під час з'їзду відзначено 40-ліття діяльності Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства у вільному світі, яке вийшло з України, й, як вільна рука баптистів України, завжди, в найжаччі часи, допомагало їм усім можливими засобами — літературою, матеріально, заступництвом, домаганням волі, підтриму

МАДЯРСЬКА ОПОЗИЦІЯ ПРОПОНУЄ КОМУНІСТАМ СПІВРОБІТНИЦТВО

Будапешт. — Парламентська опозиція обвинуватила Комуністичну партію Мадярщини в нанесенні величезної соціальної шкоди країні за 42 роки її правління, однак запропонувала комуністам співробітництво після проведення демократичних виборів, запланованих на червень наступного року.

Члени Мадярської демократичної форуму (МДФ), як називає себе ця група, заявили, що в новому уряді, де будуть домінувати МДФ та інші опозиційні групи, «можлива присутність міністрів-комуністів».

На думку мадярської опозиції, шанси комуністів у майбутніх загальних виборах незначні.

Один з лідерів МДФ, Іштван Чурка, заявив, що його організація продовжує вважати недавні додаткові ви-

Центральна преса в СРСР перебудовується

Москва. — Газета «Ізвестія» з 6-го серпня ц.р. повідомляла, що Центральний Комітет КПСС прийняв постанову «Про деякі питання перебудови центральної партійної преси». Як сказано в постанові, дослідження розвитку після квітня 1985 року показав, що засоби масової інформації також потребують удосконалення і перебудови. «Іх діяльність відстає від вимог життя і не відповідає висунутому партійським завданням». Преса лише обмежується викриттям тих чи інших недоліків, а повинна «концентрувати зусилля на глибокому аналізі, на конструктивній праці, на консолідації всіх сил суспільства в рішенні певних проблем перебудови».

Структура центральної преси і журналіст, що складається в попередній десятиліття, входить в протиріччя з політичним і економічним розвитком, — сказав у постанові ЦК КПСС. На базі газет, «Соціалістична Індустрія», «Строїтельная Газета» вирішено створити з 1990 року щоденну газету ЦК КПСС «Робоча Газета». Це видання повинно широко освітлювати життя робітничої класи. Шоттижневик «Економіст» стане з 1990 року щотижневою масовою газетою ЦК КПСС «Економіка і Життя». Вона має широко освітлювати питання соціально-економічної політики партії і Союзу, теоретичні й практичні проблеми економічної реформи, ре-

спубліканським комітетам партії рекомендувати зробити те ж саме і з республіканською партійною пресою.

Складається враження, що уряд хоче зменшити контроль партії над пресою.

В АМЕРИЦІ

УРЯДОВІ ЧИННИКИ ВОСЬМИ північносхідних штатів США погодилися прийняти однакові строги заборони проти зачистки повітря випарами з автомобілів. Ці нові заборони будуть базуватися на вже давнішій введеному каліфорнійському законі, який є багато більше вимогливий, як закон впроваджені Федеральним урядом. Ці нові правила мали б увійти в життя з новими автомобільними моделями 1993 року в штатах Мейн, Массачусетс, Нью-Джерсі, Нью-Йорк, Нью-Гемпшир, Род Айленд, Коннектикат і Вермонт. Повідомляючи про це рішення засоби масової інформації, чиновники вищезгаданих штатів урядів заявили, що кожний покупець нового автомобіля платитиме додаткових 150 дол.

ОФІЦІЙНЕ УРЯДОВЕ сприяння технологічному розвитку — це нічого нового. Однак, що є новим — це побоювання, що Японія починає перемагати США в нових ініціативах. Існує загальна думка, що Уряд США повинен знайти нові способи і засоби стимулювання технологічного прогресу. Однак теперішня Адміністрація президента Джорджа Буша не може наразі вирішити як до цієї справи поставитися.

УРЯД ПРЕЗИДЕНТА Джорджа Буша скритикував Палестинську Визвольну Організацію за її погрози «посилити збройні акції» проти Ізраїля. Американські офіційні чинники перестергли ПВО, що така воєннична настанова піднімає зусилля тих, які стараються організувати переговори, щоб дійти до мирних узгоджень на Близькому Сході. Пересторога США була відлунням обвинувачення уряду Ізраїля ПВО у зрівнанні обидвох, яку дав Асір Арафат: закінчити терористичні акції і визнати за Ізраїлем права на існування.

ПРИБЛИЗНО 250 ЧЛЕНІВ родин американського урядового персоналу в Китаї, яких звідти евакуювано тому два місяці, отримали дозвіл повернутися туди. Речниця Державного департаменту Маргарет Татвайлер заявила, що рішення було базоване на тому, що ситуація безпеки значно покращалася в Китаї, але Державний департамент все ще рекомендує громадянам стриматися від необов'язкових поїздок до Китаю.

В СРСР БУДУТЬ ПЛАТИТИ ЧУЖОЮ ВАЛЮТОЮ

Москва. — Як повідомляють московські кореспонденти американських газет, совєтський уряд прийняв рішення про оплату валютною значної частини сільськогосподарської продукції.

Мова на перших порах іде виключно про зернові, вирощувані колгоспами і радгоспами, однак надалі навіть «приватники й індивідуалісти» зможуть продавати свою продукцію не за карбованці, а за конвертовану валюту.

Виплата валютною почнеться вже після вирощення врожаю цього року і, як очікують, значно збільшиться надалі. Господарства, за власним бажанням, зможуть видавати отримані гроші або на придбання сучасного чужинського обладнання, або на предмети широкого вжитку з тим, щоб розподіляти їх серед працівників даного господарства.

Ідея валютних виплат особам, що працюють у сільському господарстві, була спочатку висунута економістом Ніколасом Шмельовим на з'їзді народних депутатів у червні цього року. Н. Шмельов тоді передбачив, що такий захід дасть змогу зекономити значні засоби.

«У наших людей скромні потреби», — сказав економіст. — Я впевнений, що їм не потрібно платити по 200 доларів за тону. З них вистарчить і 75 доларів. Вони погодяться на таку ціну».

Як повідомляє ТАСС,

У СВІТІ

СЛІДЧИ ПАРИЗЬКОЇ поліції знайшли труп завідувачого кореспондентського бюро газети «Нью Йорк Таймс» у Франції Джеймса Маркгема. Його знайшли у ліжку в спальні власного дому. Поряд лежала мисливська рушниця. Причиною смерті, як було встановлено, стала вогнегостріляна рана в голову. Покієрник не залишив ніякої записки, яка пояснила б причину можливого самогубства. Його біографія досить багата. Народився Джеймс Морріс Маркгем у 1943 році у Вашингтоні. Після закінчення з відзначенням престижної ноджерської школи Лоренсвілл, він поступив у Принстонський університет, де вивчав історію Європи. У 1965 році Маркгем з відзначенням закінчив Принстон і два роки продовжував освіту в Оксфордському університеті. Згодом він працював у редакціях американських газет в Делі (Індія), Нігерії, Сайгоні, Парижі. Він володів французькою, італійською, еспанською, німецькою та гінді мовами.

РАДІО КАБУЛУ ПОВІДОМИЛО, що муджаддині знову обстріляли місто ракетами. Дев'ять осіб загинули, 16 — поранені. Урядове радіо обвинуватило «уварварськості» акції господарів муджаддинів у Пакистані і за океаном, маючи на увазі З'єднані Штати. Згідно з цим же повідомленням, за останні сім днів у результаті обстрілів афганської столиці 29 осіб вбиті і 97 поранені.

ЯК ПОВІДОМИВ ПРЕДСТАВНИК турецького міністерства закордонних справ Мурат Сунгар, двох совєтських громадян перепили на невеликому човні Чорне море і попросили в Туреччині політичного притулку. За словами неназваного урядового чиновника, втікачі зі Совєтського Союзу хотіли покласти в Західній Німеччині.

ЗАВЕРШИВШИ ВІЗИТУ доброї волі в чорноморський порт Севастополь, американська ескадра у складі ракетного фрегата «Крофман» і ракетного крейсера «Томас Гейтс» увійшла в четвер, 10-го серпня, у Босфорську затоку і стала на якорі у стамбульському порті. Відповідаючи на запитання журналістів, командир ескадри капітан Роналд Богл заявив, що візита була лише першим кроком на шляху дальшого співробітництва флотів двох країн. За словами Р. Богла, найбільшим часом очікується прибуття совєтських військових кораблів в Айн-Далі з тихоокеанських портів З'єднаних Штатів.

ГРУПА БОЛГАРСЬКИХ активістів висунула вимогу уряду, щоб Болгарія визнала себе винною за масову втечу з країни етнічних турків і відновила їх мусульманські імена, бо криза, що настала в країні, загрожувала дискредитацією болгарського народу в очах світової громадськості.

ЯК ПОВІДОМИВ ПРЕДСТАВНИК західнонімецької летунської компанії «Люфтваганс», в четвер, 10-го серпня, був зроблений перший пробний пасажирський політ між Франкфуртом-на-Майні (Західна Німеччина) і Ляйпцігом (Східна Німеччина). «Люфтваганс» буде робити щотижневі політи цим маршрутом, а східнонімецька компанія «Інтерфлюг» в свою чергу зв'яже шоттижневими рейсами Ляйпціг і Дюссельдорф. Раніше повітряного зв'язку між німецькими містами не було. Здійснювалися лише десельні чартерні політи. Внутрішньонімецька угода була схвалена представниками союзних держав.

СОТНІ ЗАТОНУЛИХ КОРАБЛІВ спочивають на дні Балтійського моря. У трюмах багатьох з них знаходяться босприпаси минулих війн, а в танках — велика кількість палива. Немало таких кораблів і у водах Фінляндії. Представники державних органів охорони доквілля провели отанними роками обстеження ряду затонувлих кораблів і прийшли до висновку, що понад десять з них являють собою серйозну небезпеку, бо в них знаходяться сотні тонн палива. Відомі також кілька затонувлих кораблів з вантажем мін, одним з яких є російський бойовий корабель «Паллада», який затонув на південь від острова Ханко у 1914 році.

Регабілітували М. Бутовича

Джерзі Сіті, Н.Дж. (і.к.). — У львівському щоденнику «Вільна Україна» з 24-го червня ц.р. появилася цілосторінкова стаття «Сонце Миколи Бутовича».

Вгорі томо грубими черенками написаного заголовка написано: «Відкриваємо забутий імена».

Микола Бутович, старши на Сірої дивізії, мистецькяково протилежного напрямку, як совєтський, «соцреалізм», не був «забутий», а прискрибований. На чорній листі опинилися були чі не всі українські образотворчі мистці поза СРСР. У совєтських журналах не раз подавали світліну пам'ятника на Мотиків Івана Франка на Личаківському цвинтарі у Львові, але прізвище скульптора, Сергія Литвиненка, не було згадане.

Статтю про М.Бутовича підписав «Р. Яців, мистецтвознавець». Із змісту статті видно, що автор стежив за образотворчим мистецтвом не тільки в СРСР, але й у вільному світі. Згадує прізвище проскрибованих

донедавна таких діячів культури як Миколи Голубця, Святослава Гордицького, учня Нарбута Павла Ковжуна, Роберта Лисовського та організації АНУМ (Асоціація Незалежних Українських Мистців). Про самогубство М.Бутовича висловлюється ентузіастично. Знає й про його мистецькі студії у Празі й Берліні, його успіхи на збірних та індивідуальних виставках в європейських столицях, підкреслює суто український характер тематики творів Бутовича, захожаного особливо в українську мітологію. Цікаво, що Р. Яців особливо захоплюється Бутовичем, як графіком, ілюстратором та автором ескісів. Правильно подає дати його народження і смерті (1895-1961).

Стаття «Сонце Миколи Бутовича» може слугити як зразок зміни на краще друкованого слова в СРСР на базі Горбачової гласності. Вона могла б пов'язатися і в журналі «Нотатки з Мистецтва», що його редагує Петро Мегих у Філадельфії.

СВОБОДА SVOBODA

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302. Svoboda (201) 434-0237. UNA (201) 451-2200.

Бюро УНС у Вашингтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс).

Subscription: 1 year — \$40.00, 6 months — \$22.00, 3 months — \$12.00. UNA members 1 year — \$15.00. Change of address — \$1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Естонія у проводі здвигу

Це безумовно своєрідний історичний феномен, що найменше територією і населенням з усіх 15-ох складових частин СРСР — Естонія — стала у проводі тамоніх національних визвольних рухів, а друга за територією і населенням Україна — чи не на останньому місці. Докладної статистики нема, бо останній перепис населення у СРСР відбувся 10 років тому. Естонія має тепер приблизно від півтора до двох мільйонів населення, Україна — коло 50 мільйонів. Проте слід пам'ятати, що новітній період української державної самостійності тривав округло три і півроку, бо докладно 20-го листопада 1920 року перестав існувати регулярний фронт Армії УНР, рештки якої у той день переступили кордон Польщі й опинилися в таборах інтернованих. Естонія ж, разом із Литвою і Латвією, втішалася своєю самостійністю волею до 1940 року, поки совєтська імперія — зазгодою гітлерівського Третього Райху — окупувала всю Прибалтику. Процес русифікації в Україні був у XX сторіччі не тільки на 20 років довший, але й причинилася до цього ще схожість мов та віровизнань. Тому, наприклад, і частина Польщі, яка в її розподілах у XVIII сторіччя припадала Московщині, так зване Королівство Польське чи пак Конгресівка, могла в куди більшій мірі опертись русифікації, бо значно різніша мовою і віровизнанням. ЗСА дотепер „де юре“ не визнає окупації трьох прибалтійських країн. Це теж сприяло збереженню в литовців, латвишів і естонців почуття цієї національної свідомості, гідності і гордості, яке на Наддніпрянській Україні заламалося під тиском брутальної русифікації.

Історія не повторюється, але має свої паралелі. Українська визвольна війна-революція у 1917-20 роках не вдалася не тому, що армії Муравйова, Антонова, Овсієнка і Денікіна були сильніші, а тому, що народні маси України ще не усвідомили „хто ми і чий ми діти“ і мільйони здорових чоловіків проголошували „нейтральність“, включно з формально „українізованими“ полками. А проте, вже після прогрі помірними усьни і друкованих коментарів у вільному світі можна було почути голоси критики на адресу Центральної Ради, чому вона негайно не проголосила державну незалежність, тільки йшла до неї по черзі Універсали з проголошуванням автономії і федерації. Критика цілком недоречна. Ще тепер живуть одиниці, які тямлять ті часи. Тоді ще велася Перша світова війна. В Україні стояла російська армія, в самому Києві був 40,000-ий гарнізон під командуванням полк. Оберучева, вже навіть після проголошення 4-го Універсалу про встановлення ні від когось незалежної Української Народної Республіки не можна було знайти українських людей для обсаджень державно-адміністративного апарату. Як такі критики уявляють собі державу, яка мусить мати не тільки територію і владу, але передусім державницьку свідомість нарі! Існує паралель з сучасним станом в Україні та з голосами українських патріотів-екстремістів, які хотіли би мати зараз, завтра, сьогодні відроджену ні від когось незалежну державу. Тоді, коли вся армія, весь поліційний апарат і тайний апарат є в руках ворожої нам Компартії з її генеральним секретарем Володимиром Щербіцьким і коли державною мовою в Україні є все ще тільки мова російська. І тут знову треба подивляти мудру розважливу тактику прибалтійських країн, зокрема маленької Естонії. Всі ці прибалтійські країни з свідомими свого „я“ народами та ще розмірно недавньою традицією своєї державності, не вимагали конституційно дозволеного „відділення“, а крок за кроком відвоювали втрачені під окупацією позиції. І робили та роблять це рішеннями своїх крайових компартій, членами яких є в першу чергу естонці, литовці й латиші, а на другому місці комуністи. Так, як це видно у Польщі й у Мадящині. Ось останній тактичний хід Естонії. Її парламент з більшістю формальних комуністів, включно з Верховною Радою, прийняв закон, який встановлює мінімум часу замешкання в Естонії, щоб мати право голосувати у всіх виборах. Представник Естонії в центральному всесоюзному парламенті заявив переконливо: „Прізидьт до нас не естонці і диктують нам, як ми повинні жити“. Очевидно, що неестонці в Естонії, у великій більшості росіяни, обурені, невдоволені, бо тратьте своє упривілейоване становище. Будучи здебільша керівниками і робітниками фабрик — повели страйк. Він приречений на повну невдачу. Естонці не проганяють чужомовних прищельців. Але прийняли закон, що до того часу всі затруннені на заробіткових станицях мусять навчитись естонської мови. Це мудра тактика, як творити основи своєї незалежної держави.

Нема української людини у широкому світі, яка не прагнула б рідної, ні від когось незалежної держави. Але хто перескакує по чотири-п'ять ступнів на сходах, той може зламати собі ногу. Обережність тут обов'язкова.

Володимир Барагура

ДО ГЕНЕЗИ ПРИЗВИЩА Б. АНТОНЕНКА-ДАВИДОВИЧА

вища автора повинно бути Хохла, бо Хахуля, це поширене в Східній Україні мовне явище „акання“. Хохла, це назва водяного комахоїдного звірка з цінним хутром темногобурого кольору).

Я читав ці спогади й мущу ствердити, що автор дуже тепло, сердечно, з повагою й підмовом ставиться до Антоновича-Давидовича, з яким довелося йому прожити кілька років у таборі смерті Востоклагу на Сибіру.

У першому розділі своїх спогадів п. з. „Зустріч з Борисом Антоновичем-Давидовичем“ Хахуля пише, що конвоїри та команданти табору Джабас здибувалися, чому Антонович-Давидович „двопрізвищний“. Вони підозрювали, що він утікач і скривався під двома прізвищами, тому наказали тримати його під спеціальним наглядом „дивитися за ним всіма очима“, бо він „утікач, король тайги, для нього лісові стежки, як вишита дорога“.

Зате, в'язень, запитаний про подвійне прізвище, „мовчки похитнув головою не розуміючи, чому всім не подобається його подвійне прізвище. Він письменник, ріджений Антонович, його дружина, Давидович“.

Юрій Р. Рибак

ВАНКУВЕР — ПРИСТАНОВИЩЕ ДЛЯ КИТАЙЦІВ З ГОНГ-КОНГУ

У зв'язку з останніми політичними подіями у сусідньому Китаї та багато кандидатів зголосилося на виїзд, що канадському консульству прямо забракло формулярів!

Настав скрутний час для гонгконгців, час переселення та перенесення їхнього дорічку з британської колонії до інших країн. Великобританія не допускає їх до себе, а ЗСА обмежились еміграційною квотою. Найкраще це можливість дають Канада та Австралія. У 1986 році Оттава згадніла свої еміграційні приписи і дозволила на в'їзд для капіталовкладників з майном півмільйона доларів та планом одобреним провінцією інвестувати у новий бізнес принаймні 150,000 доларів. Для багатьох гонгконгців — це можливість, бо мають відповідну фінансову спроможність.

Силою обставин і географічним положенням домінує Ванкувер навіть над космополітичним Торонто... А покищо у Гонг-Конгу ще можна жити і провадити бізнес, згідно з принципом вільного товарообміну. Але чи довго? Час спішить, а невпевненість змін економічної кон'юнктури зростає, бо невдовзі коли прийде до ідеологічно-політичної ревізії. А що ж тоді? Тому багато мает-

них родин старається вислати своїх членів закордон, стаючи громадянами нової батьківщини і продовжувати бізнес серед нового довкілля. Є і такі, що замешкають в Ванкувері і ще далі провадити бізнес у Гонг-Конгу та регулярно туди доїжджають.

Обраховують, що приблизно 20,000 недавніх емігрантів устанувались уже і живуть у Ванкувері. Вони включились в існуючу китайську етнічну групу, — коло 200,000 душ, — до якої входять теж члени четвертого і п'ятого покоління уродженців уже Канади... У загальному гонгконгці — це маетні люди і багато між ними мільйонерів, які диспонує готівкою. Вони перш усього інвестують у канадське нерухоме майно, з чого 60 відсотків залишається так у Ванкувері. Тут вони закупили на два більші йони доларів бюрових будинків та-посідають 80 відсотків відомого „Robson Street“ комерційного блоку, крім цього цікавляться теж розбудовою легкої індустрії та вперше організували виробництво одягу.

Гонгконгські китайці свідомі цього, що не можуть жити на новій землі поселення в повному відокремленні, а навпаки, повинні ради свого власного розвитку і існування зближитись до місцевого населення, здобути його довіру і толеран-

трошити тин у Антоновичову двір. Вражені односельці прозвали силіна Давидовичем, що стало йому спочатку, за вуличне прозвіско, а далі приросло до офіційного прізвища. Шкода тільки, що ірді завязого Антоновича-Давидовича здрибнів після скасування козацтва й перевівся на по-пільський, а десь у середині XIX століття один із нащадків, зачучерівий пописко під Тернами, з волі харківського архієрея змінив навіть своє українське прізвище на „культурніше“ — Давидов. Через те в біографічних довідках писалося про мене, ніби Давидов — це мене справжнє прізвище, тоді як Антонович-Давидович лише літературний псевдонім. Насправді ж я просто повернувся собі в громадянськом житті й у літературі прізвище моїх далеких, але близьких мені духом предків“ („Післяслово“, стор. 245-46).

Думаю, що ця генеза подвійного прізвища Антоновича-Давидовича, подана самим письменником, найбільш авторитетна.

Найменш обгрунтована генеза О. Хахулі, але, можливо, Антонович-Давидович так вивислював в'язням своє подвійне прізвище з уваги на таборовий режим. Немає однак підстав припускати, що Хахуля написав це злонамірено.

Ближче до правди є генеза в журналі „Україна“, але в ній багато недосказань і вона баламутна.

Словом включитись у місцеву стихію діяльності. І якраз Канада своєю етнічною політикою і прихильним наставленням до новоприбулих є вдячним тереном. І тому ці магнати щедро сплять доларами на загальноосвітню культурні потреби Ванкуверу, щоб уможливити населенню перерезати запляновані проєкти у житті.

Чи є загроза для Канади в інвазії китайців з Гонг-Конгу... І тут замість довгої дискусії краще пригадати моменти з недавнього історичного минулого: після Другої світової війни чехи виселили були судетських німців. Місцеве західнонімецьке населення прийняло їх з упередженням, побоюючись переселення. Та як мало розчарувалося, коли ці емігранти відкрили теж для нього нові варстаті праці, бо привезли зі собою знання виробництва та зв'язки зі світовим ринком... Або візьмімо кубинців у ЗСА. Їхня політична еміграція не лише втішався місцевим добробутом, але й перекинула міст комерційних зв'язків між країною поселення а Латинською Америкою.

Не забуваймо, що з Гонг-Конгу приїжджає багато емігрантів з ресурсами для економічного розвитку, а не як обтяження канадських платників податків... Але чим антрепренером і капіталовкладником, які створили економічне чудо Гонг-Конгу пошастять повторити своє діло у Канаді? Достойним свідком стане... майбутність.

„президіальний“ залі, з гарним видом на ратуш. Посередіні стояв великий стіл із 24-ма кріслами довкола. На стінах висіли портрети основників та дітяв „Сільського Господаря“ та прекрасний образ І. Труша „сільський господар“. У цій залі відбувалися кілька разів до року засідання президії.

Я розпочала працю у „Сільському Господарі“ у 13-ий день місяця. Кажуть, що це нещастливє число, але для мене, навпаки, воно виявилось, дуже щасливим. Саме тоді д-р Храпливий повернувся був із поїздки в Данію та читав про неї дуже цікаву доповідь, а описав написав і книжку.

Свою працю розпочинав д-р Храпливий вчасним ранком, перед восьмою годиною, входячи повільним кроком до бюро. Був дуже точний, а поздоровившись мене привітним „добрий день“, додавав жартом, що як не старався б прийти вчасно, завжди заставав мене на місці і при праці. Зустрічалася з ним щоденно, бо була його секретаркою. Праця була мені цікава і я не жалувала для неї часу ні сил.

Я почувалася дуже мала у великій президіальній залі, де при великому столі стенографувала з немолодо „тремо“, щоб усе вишло добре. Д-р Храпливий, хоча й весь час здовж залі, диктував чи то статті до часописів чи кореспонденцію. Голос його був низький, приємний, говорив спокійно, здавалося, що не диктує, а викладає добре підготований предмет перед студентами в просторій університетській залі. Говорив з усмішкою і видно було, що рівночасно глибоко переживав свої думки, які клав на папір.

Десятки, сотні статей диктував, писав д-р Храпливий до часописів: „Сільський Господар“, „Український Пасичник“, „Сад і Город“, „Хліборобська Молодь“, „Український Агрономічний Вісник“, календарі „Сільського Господаря“, „Господарсько-Кооперативний Часопис“. Далі йшли звіти з поїздки в краї з закордонно, різні звіти із діяльності товариства та з праці інженерів-агрономів, переписка з численними університетами Європи в справі стипендій для українських студентів агрономії. Були й численні листи до наших установ та достоянств, — чи то ділові чи з гратуляцій, святчинями, чи зі співчуттями. Здавав велику увагу на всі титули й форми листів, щоб кожного належного пошанувати. Я часто залишалася в бюрі до пізніх годин вечора, щоб

КУТОК БРАТСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Спонукаймо до братської діяльності та імпрез

У попередній статті була мова про три способи, якими можна підтримати УН-Союз — в його намаганні продовжувати свою щедрість супроти української діаспори, а саме стати членом НУСоюзу, активним його членом, забезпечивши своє існування союзними посланнями.

І якраз тому, що автор цієї статті своєю працею зосереджується на полі братської діяльності, він хотів би піддати деякі думки, які б це зайняття могли влаштувати союзові відділи під час літніх місяців цього року.

Пам'ятаймо, що це корисно і належить до наших братських обов'язків, коли члени даного союзного відділу, як теж і члени громади — раз або двічі в рік — присвячують час, щоб скрипити товариські зв'язки з іншими членами та їхніми родинами або, щоб розпочати нові знайомства в атмосфері відпущення. А знаменита оказія на це — пікнік. І саме місяці — серпень, вересень, а навіть жовтень є знаменитою порою для влаштування пікніків.

І коли як не тоді є знаменита нагода посилити союзову діяльність або влаштувати різні зайняття для здобуття фондів на добрі громадські цілі, або на інші братські потреби так звані „фандрейзери“.

Адже кожний відділ, що займається братською діяльністю потребує фондів, щоб продовжувати свою працю. І як кожна інша — братська організація є залежна від доброї волі та жертвенності членів, які віддають на це час, свої зусилля, а часто і фінансують свою активність власними грошми. Тому й існує потреба, щоб відділи влаштували імпрези для здобуття фондів на різні потреби. Отже пікнік — це знаменита оказія, де можна виконати дві функції — товариську та іншу — корисну для фінансової підтримки відділу.

Подано два приклади, в який спосіб можна зібрати Діма

Невже ніколи не ступати в полях, де квітне юній день і простір, щирістю багатий, Вже не тулимо до груди;

Далеких подорожей втому, Не заховати поміж трає;

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра?

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра? (Із збірки поезій „Мить“, Париж, 1955)

Невже ніколи не ступати в полях, де квітне юній день і простір, щирістю багатий, Вже не тулимо до груди;

Далеких подорожей втому, Не заховати поміж трає;

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра?

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра?

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра?

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра?

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра?

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра?

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра?

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра?

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра?

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра?

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра?

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра?

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра?

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра?

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра?

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра?

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра?

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра?

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра?

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра?

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра?

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра?

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра?

Невже лишився тільки спомин Про літній день біля Дніпра?

фонди на добру ціль. 1) Влаштувати так імпрезу, щоб квиток вступу на пікнік покривав даток на добру ціль, як теж квитки до кіоску з їжею та напінками та ще якусь іншу подібну оплату.

2) Найлегше приєднати молодих членів до участі в пікніку різними товариськими іграми — перегонами в мішках, „байкатомом“ тощо. Так уряджувати імпрезу, щоб дорослі ставали меценатами молодих учасників цих змагань-ігор, що їх влаштовується для здобуття фондів на добрі цілі. Меценат одного такого учасника фундавав би його участь в змаганні, — залежно від його кваліфікацій, або уфундував би лиш його участь у цих змаганнях. І незалежно від цього скільки грошей можна здобути цього роду імпрезою або в який спосіб буде виконана — така підприємчівська акція має інші добрі прикмети для збагачення братської діяльності у даному відділі.

3) Члени відділу мають конкретну ціль, до якої вони стремлять, а саме збірка фондів на добру ціль або на видатки відділу, зв'язані з братською діяльністю.

2) Ви розвиваєте активність відділу на полі братської діяльності;

3) Деякі імпрези як перегононі, „вокатони“ спонукують до участі молоді. І цим вона включається до братської ділі.

4) Головна Канцелярія буде більш схильна фінансово допомогти цьому відділові, що викається ініціативою;

Сподіюю, що ці мої сутегії вам пригодяться при відбудованні братських зайнять.

Автор приймає теж інші сутегії і поради — як влаштувати імпрези, щоб вони були успішними для вашого відділу і нашої установи.

Андрій Воробець координатор братської діяльності

Марта Клофас-Доберчак

У ПАМ'ЯТЬ ПРОФ. Д-РА ЄВГЕНА ХРАПЛИВОГО

Євген Храпливий народився 22-го червня 1898 року в селі Лісівці, повіт Заліщицький, на Поділлі. В минулому, 1988 році, припадала його 90-ті уродини, до яких він, однак, не дожив. У цьому році саме припадає сорокова річниця його смерті. Помер він у 1949 році в містечку Ерлангені, в Німеччині.

Євген Храпливий був начальником директора Централі Крайового Господарського Товариства „Сільський Господар“ у Львові, професором Вищих Агрономічних Курсів у Дублянах, описав як професором Українського Вільного Університету та Українського Техніко-Господарського Інституту на еміграції у Німеччині.

Сьогодні хочу згадати цього вченого та громадянина, який своєю працею й добротою здобував велику пошану й прихильність у людей.

Я працювала довгі роки у д-ра Євгена Храпливого у „Сільському Господарі“. І досі не стрічала іншої такої чемної, культурної та доброго серця людини. Бог обдарував його великим здібностями та добротою серця, а ці прикмети розвинула ще більше вмілим вихованням його мати, Степанія з Ганкевичів-Храплива, бо батька він втратив ще малим хлопцем.

„Сільський Господар“, у час поміж війнами, містився при львівському ринку, славному своїми ренесансовими будівлями, у будинку „Провісвіт“. Сусідами були: редакція щоденника „Діло“ та канцелярія адвоката д-ра Юзича. Вікна бюро виходили на львівський ратуш, а годинник на його вежі вбивав годинно час — години, які вже ніколи не повернуться. Довкола ратуша ясенів різнобарвними парасолами ринок-базар, а під ними стояли станики „страгани“ із городинною, овочами, квітами. Треба було б доброго малюра, щоб змалював принаду цього ринку, особливо у світлі сонця, яке освічувало наш прекрасний і дорогий нашим серцям Львів. Тільки коротко перед війною „Сільський Господар“ перенісся на вулицю Руську ч. 20, до будинку асекураційного товариства „Дністер“.

Канцелярія д-ра Храпливого містилася у великій

...Кожна політична система породжує собі подібних. Коли йдеться про систему, то в СССР вона не є винятком. В СССР сталася непереможна трагедія — духовна і економічна. За 72 роки „побудови нового ладу на землі“ перервані і знищені духовні засади і господарство країни.

Про духовні руїни тих народів, що пережили 72 „щасливі роки“ Ви знаєте краще від мене.

А економіка нині в СССР робить „чудеса“: маю на увазі не те, що не вистачає (а то і зовсім немає) багатьох товарів, а те, що коло землі нема кому робити.

Земля стала сиротою, нема господаря, того господаря, який би взяв на весні її своїми мозолистими руками, потер в долонях і сказав: „Пора сіяти!“

Перервано насильно той зв'язок, що єднав одне покоління з другим. Молоді не вміють і не мають чим робити коло неї. В селі люди коло городу як робили 50 літ тому рикалем і гралями, так і досі роблять.

Народ здичавів: сильно зростає злочинність не тільки у містах, але і в селах. Торік влітку в нашому селі вбили в хаті Маринку... — знайшли її в хаті замучену з викрученими руками, з підрізаною шиєю, а пару тижнів раніше того ж року це саме зробили бандити зі старою жінкою в сусідньому селі. Тепер люди в нашо-

„Страшна трагедія — не знати історії свого народу“

З листа учителя з України до вуйка в Чикаго

му селі ввечері бояться виходити надвір. Ось в чому ми напевно наздоженемо і переженемо західний світ (якщо вже не переженили).

Дещо про Львів. Кожного року в СССР першого травня — свято. Люди примусово-добровільно виходять на вулиці, щоб йти коло трибуни, яка стоїть в центрі міста, а на трибуні стоїть начальство. Трибуна так зроблена, що від землі до неї один метр, щоб на початку було вище від людей, які йдуть коло трибуни. Цього року трибуни не робили ні у Тернополі, ні у Львові, а начальство стояло на тротуарі. Так ось коли у Львові був такий парад в травні, то сотні людей, проходячи коло трибуни, витягували блакитно-жовті національні прапори, і хоч міліція відбирала, але зроби-ти нічого не могла.

Своїми очима бачив я в центрі міста Львова (стоїть ще і досі) обставлений квітами живими з жовтими і голубими стрічками постамент білий з гіпсу, на якому написано: „Тут були патріотичні Шевченку Т. Г.“ На постаменті декілька портретів Шевченка, теж в жовто-блакитних стрічках. З одного і з другого боку

прикріплені тризуби! Прапор блакитно-жовтий зроблений на папері і обгорнутий тонким целофаном, щоб дощ не змивав фарби, а під прапором написано (я вивчив напам'ять ці слова): „Прапор українського народу — це символ мирного неба і української ниви, яка завдяки Шевченковому грецькосіві гонимому СССР і по сей перебудований день“.

Трошки збоку стоїть дошка, на яку чіпають оголошення. Коли я був останній раз (десь місяць тому), було два оголошення: перше про те, що кожної неділі зранку коло 7 год. 30 хв. на таких хвилях можна слухати Службу Божу Української Православної Автокефальної Церкви, а друге оголошення про те, що в Угорщині вперше в соціалістичній країні відкривається інформаційний пункт радіо „Свобода“ і „Вільна Європа“.

Коли я був у Львові в центрі коло того місця, яке вибрали для пам'ятника Шевченкові, то якраз на експерсі були діти-школяри з якогось села. Вони обступили це місце, читали слова, а їх обличчя були не по-дитячому серйозні і вдумливі, стояли вони в задумі коло цього місця.

Люди весь час підходять, прості люди, колгоспники з сіл, старшого віку, читають слова, дивляться

на море живих квітів, починають дискутувати, обговорювати.

Самому не можна спокійно стояти: на очі наводять сльози, а горло здушує грудка жалю і щастя.

Але недавно я прочитав у газетах, що Президія Верховної Ради України відкинула і не затвердила блакитно-жовтого прапора як українського національного символу. Але казала наша Леся Українка: *сонта зрештє срого — без надії сподіваюсь*.

У Франковому місті Львова літає „Дух, що тіло рве до бою, рве за поступ, щастя, волю, він живе, він не вмер!“ Живе і весь український народ цим духом, бо „не вмирає душа наша, не вмирає воля, і нестигнє не вмере на дні моря поле“, як казав наш пророк Шевченко.

Дорогі мої Вуйку, широдякую Вам за книжки. Та-дзю візьме їх до Польщі, а я віздити додому. Якби на те Ваша ласка, то я дуже хотів би від Вас дві книжки: Н. Полонська-Василенко „Історія України“ та О. Субтельного „Історія України“, по-англійськи (про яку я чув на радіо „Свобода“).

Страшна трагедія — не знати історії свого народу, зробити народ німим рабом!

Дай нам всім, Боже (і Вам і нам), дожити кращих світлих днів на нашій Батьківщині — Україні.

20 липня 1989 р.
Ваш братанок

АНГЛІЙСЬКІ АРХЕОЛОГИ, проводячи розкопки в центральній частині острова Цейлон, знайшли залишки храму, вік якого п'ять століть. Стіни храму були викладені з цегли незвичайної міцності. Дослідження їх складу показало, що для міцності будівельники додавали до цегли мед диких бджіл. Після довгого просушування на сонці „медова“ цегла ставала такою міцною, що ще й нині її практично неможливо розбити навіть молотом.

Д-р ЄВГЕН ОЛЕНКО
внутрішні хвороби
приймає у Квінсі і виїжджає на виклики додому

ДЕНТИСТ ОЛЬГА ОЛЕНКО
Профілактика хвороб ясен і зубів. Лікування і протезування. Косметична стоматологія. Приймає в клініці та по квартирі вдома в Квінсі.

Адреса у Мангетті: 105-37 64th Avenue, Forest Hills, N.Y. 11375 (718) 459-0111

Адреса у Квінсі: ROCKEFELLER CENTER, 630 5th Ave., Room 1803, New York, N.Y. 10020

Боротьба в Україні за людські та національні права, за державний статус української мови й самобутність українського народу прибирає на силі з кожним днем. Це боротьба за існування української нації, за українське „бути чи не бути“.

На фронт оборони інтересів України на нашій батьківщині виступає нині з повною посвятою й відданістю покищо лише свідоміша й активніша верства української спільноти. Бо за кілька десятиліть русифікаційної денационалізації, переселювань, терору і п'яного народорозривства Україна стала обезсилена, стероризована, духовно зруйнована. Україна опинилася на грані національної смерті.

Все те, що зараз діється в Україні — це неймовірна несподіванка, яку зродив катастрофічний господарський стан у цілому Совєтському Союзі, і це початок розкладу комуністичної системи.

Ми, українська громада, у сучасному процесі від-родження і самовизвольного руху на батьківщині повинні вийти назустріч усіма нашими можливими засобами. Бо це зараз одна

На слові і ділі

із найпекучіших і найважливіших справ.

В авангарді національного руху в Україні є сьогодні Українська Гальсінська Спілка. Вона своїм організаційним апаратом охопила вже майже всі більші міста України. Але вона в цій своїй діяльності опинилася у великій потребі моральної й матеріальної допомоги. І про це йде мова у зверненнях. Ці звернення відносяться до всіх нас тут — до наших українських Церков, українських громадських організацій і установ, а зокрема і до кожного українського патріота.

Як поставиться українська спільнота диспори до сучасних голосів з України — це справа національного сумління всіх нас разом і кожного з нас зокрема. В одних це сумління ще є, а в небагатьох його вже й немає. Але не берімо прикладу від цих останніх, бо не а добре патріотичне діло чужої спонуки не треба. Отож, із таких міркувань, зайшла потреба і повинність добре слово засвідчити добрим ділом.

З днем 15-го квітня ц.р. почав діяти, при Відділі УАКРАди в Голлівуді, Флориди, Комітет Сприяння УГС. У його склад увійшли: отець протоієрей Степан Біляк, Ераст М. Дзюбинський, д-р В. Гришко, Галина Гришко, д-р М. Воскобийник, інж. Л. Гусак, Віра Васілевська, І. Хоптій і Ю. Шелак. Комітет поставив собі за завдання сприяти фінансовими засобами потребам українського національно-визвольного руху в Україні за посередництвом ЗП УГС.

І слово стало ділом. Бо на цю ціль вже зібрано 2.205 дол.

За 1989 рік, на базі збіркового листу, вже зроблено зі ЗП УГС повний і остаточний розрахунок. А для розрахунку з українською громадою та для доброго приміру до наслідування слід список тих осіб, що вже відгукнулися: по 200 дол.: Відділ УАКРАди в Голлівуді; по 100 дол.: Дзюбинський Ераст М., Дзюбинський Роман, Доброноженко Людмила, Фотій Александра, Дудка Микола, Ваглай

Александр, Гришко Василь, Сарвадій Іван і Фабєровський С. і Т.; по 70 дол.: Шелак Юрій; по 60 дол.: Богдан Лідія; по 50 дол.: Біляк Степан; Гарматій Павло, Гусак Леонід, Поспайло Марія, Опока Марія, Бережна Ефросинія, Кулик Емілія, Васілевська Віра, Хоптій Іван, Ковальчук Михайло; по 30 дол.: Войнаровський Роман; по 25 дол.: Рибак Анна, Никоревич Артемід, Буксар Юрій, Богдан І. і Л., Кузів Ольга, Ніколенко Ніна, Салій Василь, Воскобийник Михайло; по 20 дол.: Василів Антоніна, Данилюк Михайло, Туртяк Ірина, Кива Василь, Олійник В. і Л., Войнів Л. і П., Соїка Г., Головацький О. і Ю.; по 15 дол.: Лотоцький Г.; по 10 дол.: Медвідь А., Візерканюк Л., Андріювич М. і Л., Іванюк Т., Кислиця Д., Моске Т. і В.; по 5 дол.: Склєренко П., Годівська К.

Усім жертводавцям щира і сердешна подяка. А за їхні благородні заміри і вчинки хай буде їм винагородою це щастиве почуття задоволення, що його відчуватиме кожний добродійник у своїй душі і совісті.

Ераст М. Дзюбинський

Загальні збори Українських Злучених Організацій Великого Клівленду

Проф. Юрій Кульчицький — перший заступник голови, звітував про діяльність очолюваного ним громадського комітету Тисячоліття і про його свідчення перед спеціальною міською комісією у справі т. зв. „споріднених міст“ Клівленд-Волгоград (Сталінград) та виготовлений і запропонований тій комісії лист-меморандум, в якому з'ясовано становище УЗО до цієї справи.

Мгр Василь Ліщинський — голова УЗО у своєму звіті говорив, зокрема, про відновлення української радіодини на публічній радіостанції, яка після щорічної вимушеної перерви знову розпочне щоденні програми, а керівником їх буде, як попередно, Степан

Зорій. Мгр В. Ліщинський згадав також про участь у відзначуванні Тисячоліття поневолених народів, який в нашому місті цього року буде очолювати конгресмен Дервінський.

Голова УЗО особливо похвально відзначив діяльність і заслуги Комітету допомоги новоприбулим емігрантам з України. Цей Комітет, що діє в рамках УЗО як окрема автономна одиниця очолює відома і заслужена суспільна працівниця Слава Оришківч.

Мгр В. Ліщинський з жалем подав до відома, що довголітній член УЗО і редактор періодичного бюлетеня „Вісті УЗО“ Степан Кікта, з причин особистих, не може більше сповняти своїх обов'язків і відходить.

В. Ліщинський подякував йому за віддану і довголітню співпрацю в УЗО і висловив надію, що може все таки знайдеться хтось, що зможе продовжувати його працю над заплянованою ним „Історією клівлендської української громади“.

У дискусії над звітами взяли участь: д-р Ю. Кульчицький, д-р Микола Грушківч, В. Мудрак, В. Ліщинський, д-р С. Волянчик і С. Буря.

На голову УЗО вибрано, через аклямацію, мгра Василя Ліщинського.

Інж. Г. Завадівський, який вже багато років веде календар заплянованих імпрес у громаді, звернувши увагу на те, щоб організація своєчасно зголошувала йому свої імпреси та інформували про вільні дати.

На цьому д-р М. Дейчаківський закрив збори.

Адам Вовк

20-го серпня 1989 року
Посіпість УСОсередку „ТРИЗУБ“
при дорогах: Канті Лайн і Ловер Стейт Ровд
Горшам, Па.

Окружний Комітет УНСоюзу Філадельфійської Округи
— вштовує —
Союзний День-Пікнік
ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ 95-РІЧНОГО ЮВІЛЕЮ УНСОЮЗУ
Початок о год. 1:30 по полудні
До участі запрошуємо все Українське Громадянство, членів Союзу міста Філадельфії та всіх доколичних місцевостей сусідніх стейтів.

ПРОГРАМА ДНЯ:
• Піднесення прапора
• Відкриття
• МІСТЕЦЬКА ПРОГРАМА:
• Ансамбль пісні і танку „КАЗКА“
• Виступ бандуриста з Каліфорнії РОМАНА РІТАЧКИ
• Відзначення заслуженого СОЮЗОВЦЯ
• ЗАБАВА при звуках оркестри „КАРПАТИ“
• Ціні виграші для гостей
Весь час буде чинний буфет з добірними українськими стравами та хоподними напівками.

Нема то як на Союзівці!
Осепі Українського Народного Союзу в Кетсипльських горах біля м. Кергонксон, Н. Я.

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ
Вибір Міс Союзівки на 1990 рік
Субота, 19-го серпня 1989 року

Нагороди ч. 1. — Стипендія 500.00 дол. і 1 тиждень вакацій на Союзівці.
Нагорода ч. 2. — 1 тиждень вакацій на Союзівці.
Нагорода ч. 3. — Вікенд на Союзівці.

8:30 веч. — Танцювальний ансамбль Роми Прийми-Богачевської
10:00 год. веч. — ЗАБАВА
Конферансьє: Аня Дидик, Роман Швед
Оркестра — „АКУПА“

SOYUZIVKA, UNA ESTATE, Foordemoore Road, Kerhonskon, N.Y. 12446. Tel. (914) 626-5641

ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ
95-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ
та
40-ЛІТТЯ ІСНУВАННЯ ХОРУ „ДУМКА“, НЬО ЙОРК
ВІДБУДЕТЬСЯ
ЮВІЛЕЙНИЙ КОНЦЕРТ
в неділю, 17-го вересня 1989 року о годині 4-й по полудні
в Avery Fisher Hall, Lincoln Center, N.Y.
при співучасті:
вокального ансамблю хору „ДУМКА“,
відомих українських оперних співаків і піаністів
та танцювального ансамблю РОМИ ПРИЙМИ-БОГАЧЕВСЬКОЇ

Квитки аступу продаються в українських крамницях — в НЬО ЙОРКУ СУРМА І АРКА, в НЬО ЙОРКУ ДНІПРО, при касі в Лінкольн Центр, як також поштою в УНСОЮЗІ.

Reserve by Mail: Ukrainian National Association, 30 Montgomery St., P.O. Box 17 A, Jersey City, New Jersey 07303

Information by Phone:
SURMA 212-477-0729
ARCA 212-473-3550
DNIPRO 201-373-8783
U.N.A. 201-451-2200

TICKET ORDER FORM
Location Price each No. of tickets Total price
Orchestra, Front \$30.00
Orchestra, Rear \$25.00
First Tier \$30.00
Second Tier \$20.00
Third Tier \$15.00
Grand total enclosed \$

For Concert Ticket/s enclose: coupon, payment, stamped, self-addressed envelope.
Mail to: U.N.A., 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Please Print
Name _____
Address _____
City _____ State _____ Zip _____
Day Phone _____ Eve. Phone _____
No. of tickets _____ Amount enclosed _____

Avery Fisher Hall seating diagram
Розклад місць

ОБОВ'ЯЗКОВО ДОЛУЧИТИ \$1.00.

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.
Montgomery Street ■ Jersey City, N.J. 07302